

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 11Co/98/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8112231812
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Šamo
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8112231812.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Šama a sudcov JUDr. Romana Tótha a JUDr. Jozefa Škraba v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpený Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Gröslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, jej menom doc. JUDr. Bratislava Fridrich, PhD., advokát a konateľ, proti žalovanej: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, o náhradu škody, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 21C/353/2012-88 zo dňa 2.7.2014, jednomyselne takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvého stupňa.

N e p r i z n á v a žalovanému náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol návrh žalobcu a nepriznal žalovanej náhrady trov konania. V dôvodoch tohto rozhodnutia uviedol, že žalobca podal dňa 27.9.2012 na Okresný súd Prešov žaloby, ktoré sa viedli pod sp. zn. 14C/323/2012, 14C/324/2012, 14C/325/2012, 14C/326/2012, 14C/327/2012, 14C/328/2012, 14C/329/2012, 14C/333/2012, 14C/334/2012 a 14C/336/2012. Okresný súd Prešov tieto konania Uznesením sp.zn.14C/323/2012-7 z 09.10.2012 spojil na spoločné konanie a rozhodol, že konanie o týchto veciach sa bude viesť pod sp. zn. 14C/323/2012.

Po námietke zaujatosti Krajský súd v Prešove uznesením č.k. 8NcC/54/2012-14 z 18.10.2012 vylúčil všetkých sudcov Okresného súdu Prešov z prejednávania a rozhodovania danej veci a vec prikázal Okresnému súdu Humenné.

Na Okresnom súde Humenné sa konanie o týchto spojených veciach vedie pod sp. zn. 21C/353/2012. Žalobca v dôvodoch návrhu uviedol, že je slovenskou právnickou osobou, ktorá vykonáva na základe registrácie podnikateľskú činnosť v prevažujúcej miere v oblasti poskytovania krátkodobých úverov. Ako oprávnený, navrhol podľa zák. č. 233/1995 Z. z. súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu proti povinným dlžníkom. Exekútor následne požiadal Okresný súd Prešov, ako exekučný súd o udelenie poverenia. Okresný súd Prešov žiadosti prijal na ďalšie konanie, a teda mu vznikla povinnosť sa danou žiadosťou zaoberať a rozhodnúť o nej v rámci zákonom stanovenej lehoty.

Žalobca poukázal na zmenu právnej úpravy procesného postupu exekučného súdu vo veci rozhodovania o udelení poverenia na vykonanie exekúcie a to v obdobiach od 1.6.2011, v období od 1.6.2010 do 31.5.2011 a v období od 1.2.2002 do 31.5.2010.

Na základe citácie jednotlivých zákonných ustanovení v týchto obdobiach poukázal na rozdiel medzi exekučnými titulmi v období od 1.6.2010. Za obdobie od 1.6.2010 do 31.5.2011 povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti nebola založená vo vzťahu k notárskym zápisniciam a vykonateľným rozhodnutiam rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. Poukázal na to, že žalobca disponuje exekučnými titulmi, ktorými sú rozsudky Stáleho rozhodcovského súdu v zmysle Zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní a nejde tu teda o rozhodnutia rozhodcovskej komisie, alebo o rozsudok

rozhodcovského súdu. Podľa jeho tvrdenia, na základe týchto procesných pravidiel je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti, a kde exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, platného a účinného od 1.2.2002 do 31.5.2010, sa nerobil rozdiel medzi exekučnými titulmi, a preto exekučný súd mal zákonnú povinnosť rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti, a to bez ohľadu na to, či exekučným titulom, pre ktorý sa exekúcia navrhovala vykonať, bolo rozhodnutie všeobecného súdu, rozhodnutie rozhodcovského súdu, alebo exekučným titulom bola napríklad notárska zápisnica.

Žalobca tvrdil, že hoci prejednávaná vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zaťaženia a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol súd o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, a to rozhodnutím o zamietnutí tejto žiadosti, po uplynutí zákonom stanovenej lehoty. Žalobca vyvinul úsilie a podal aj žiadosti o informáciu o stave konania a sťažnosti na prieťahy konania.

Poukázal na to, že nedisponuje rovnopisom príslušného exekučného titulu, ani rovnopisom príslušného návrhu na vykonanie exekúcie, ktorý by obsahoval vyznačený dátum doručenia súdu. Tieto listiny doručil exekučnému súdu prostredníctvom exekútora, spolu so žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučné konanie sa pritom začína dňom, v ktorom bol exekútorovi doručený návrh na vykonanie exekúcie, preto žalobca ako dôkaz navrhol pripojiť príslušný exekučný spis Okresného súdu Prešov, ktorý obsahuje všetky podstatné listiny vysvetľujúce právne významné skutočnosti.

Žalobca nárok odôvodnil nesprávnym úradným postupom súdu, ktorý je charakterizovaný nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov a vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok. Tým bola žalobcovi spôsobená materiálna škoda a nemajetková ujma.

Podľa žalobcu, exekučný súd vykonaním postupu podľa ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku spôsobom odporujúcim zákonu, t. j. vykonaním procedúry preskúmania bez splnenia zákonných podmienok, keď súd bez ďalších legálnych predpokladov založil svoju právomoc, dôsledkom ktorej zrealizoval úplný judiciálny proces zahŕňajúci zistenie skutkového stavu veci, výberu právnych noriem, aplikácie a interpretácie zvolených právnych noriem na skutkový stav a meritórne rozhodnutie vo veci, čím sa postavil do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu metódou, ktorá mu v rámci zverenej právomoci ako exekučnému súdu neprináleží, prekročil mieru možného rozhodovania o zákonom vymedzenom okruhu spoločenských vzťahov, a porušil tak fundamentálnu zásadu právneho štátu - zásadu legality. Ak všeobecný súd v pozícii exekučného súdu koná tak, že sám rozhoduje vo veci samej, uskutočňuje činnosť, ktorá by mu náležala len vtedy, ak by konal v pozícii meritórneho súdu odvodzujúceho svoju právomoc od ustanovenia § 40 a nasl. zák. č. 244/2002 Z.z.. Exekučný súd však nie je takým súdom, nekoná o zrušení rozhodcovského rozsudku, ani nepokračuje v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe, ale v rozsahu uvedenom vo vzájomnej žalobe.

Exekučný súd týmto svojím nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu v časti istiny, a to bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup, formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi žalobcom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným. Na jednej strane existuje právne relevantný exekučný titul - rozsudok rozhodcovského súdu, ktorý nie je možné zrušiť pre uplynutie lehoty podľa § 44 Zákona o rozhodcovskom konaní, a na druhej strane nie je možné zo strany žalobcu iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu práva na zaplatenie istiny a príslušenstva, pretože existenciou rozsudku rozhodcovského súdu je vytvorená prekážka veci právoplatne rozhodnutej. Žalobca hodnotil postup exekučného súdu ako nesprávny a v rozpore so zákonom. V predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe a rovnako tak neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala vytvoriť stav zakladajúci reálnu nevykonalnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej.

Žalobca si uplatnil náhradu majetkovej škody, ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch. Majetková škoda predstavuje podľa žalobcu jeho náklady spojené so správou a vymáhaním pohľadávky za obdobie od doručenia žiadosti exekútora o vydanie poverenia do rozhodnutia o ňom. Čo sa týka nemajetkovej ujmy, za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy žalobca vychádzajúc z rozhodnutí Ústavného súdu SR považuje sumu 55,- eur za každý začatý mesiac omeškania činnosti exekučného súdu.

Žalobca z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu uplatnil náhradu majetkovej škody, ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú vyčíslil tak, že majetková škoda predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Poškodený vynaložil v tomto období - na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70,- eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,- eur, na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu sumou, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15,- eur. Celkovo vynaložil poškodený vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej a to výlučne vplyvom nesústreďenej činnosti exekučného súdu márne sumu 125,- eur.

Žalobca požadoval aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenie práva na súdnu ochranu zaručeného článkom 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Žalobca mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote a včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožiteľnosti jeho pohľadávky a jej príslušenstva, pretože by vedel, že žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá. Ako ďalšie dôvody pre priznanie nemajetkovej ujmy žalobca uviedol neexistenciu akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy, spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu a absolútnu nemožnosť súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva. Takáto situácia vyvolala u žalobcu, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti. Vytvorenie absolútnej nemožnosti súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom, zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Toto spôsobilo hospodársku stratu na strane žalobcu a jeho majiteľov. Vzniknutá situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať.

Žalobca deklaroval, že postupoval podľa ustanovenia § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal žalovanú o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody. Žalovaná však do podania žaloby na žiadosť pozitívne nereagovala.

Žalovaná vo svojom vyjadrení na žalobu žalobcu, navrhla túto zamietnuť.

V prvom rade poukázala na zmätočnosť samotného návrhu žalobcu, v ktorom sa vyskytujú viaceré nedostatky, napr. že žalobca nedokázal uviesť ani len spisovú značku príslušného exekučného konania, pod ktorou je vedené na súde, chýbajú relevantné údaje ako dátum doručenia podania na súd, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci a dátum, kedy sa žalobca dozvedel o vzniku škody. Žalobca nepriložil ani jeden relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval existenciu predmetného exekučného konania, protiprávne konanie, respektíve nekonanie a nezákonné rozhodnutie, či nesprávny úradný postup, vznik skutočnej škody, nemajetkovej ujmy a príčinnú súvislosť. Žalobca síce uviedol časť dôkazov, najmä odkazuje na exekučný spis, ale v skutočnosti prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno má znášať on sám.

Žalovaná poukázala na to, že nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody. Žalobca uvádza rozhodnutie o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, čo by sa mohlo vysvetliť ako namietanie nezákonného rozhodnutia, ale zároveň namieta nesprávny úradný postup v podobe prieťahov. Z takto formulovanej žaloby nie je jednoznačne jasné, na základe akého titulu si žalobca uplatňuje škodu, keďže v žalobe sa tieto tituly prelínajú a žalobca jednoznačne neuvádza, z ktorého titulu si uplatňuje svoj nárok. Nie je zrejmé, či si žalobca uplatňuje nárok z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodu prieťahov, z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia, alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote.

Čo sa týka uvádzaných prieťahov v konaní v prvom rade poznamenal, že žalobca neuvádza kroky, ktoré podnikol na odstránenie neželaného stavu. Neuviedol, ani po vyžiadanej súčinnosti v rámci predbežného prerokovania zo strany žalovanej, či využil možnosť podania sťažnosti na zbytočné prieťahy v príslušnom konaní predsedovi okresného súdu, resp. možnosť podania ústavnej sťažnosti. Judikatúra Ústavného súdu SR, konkrétne v náleze z 3.5.2011 č. k. III.ÚS69/2011-25, taktiež poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ má predovšetkým postupovať v zmysle zásady vigilanti bus iura scripta sum. To, že tak žalobca nekonal, je možné pripísať iba jemu. V druhom rade, má za to, že všeobecný súd v konaní o

náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR.

Žalovaná uviedla, že dňa 23.4.2012 jej boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 23.4.2012. Vzhľadom na skutočnosť, že už dňa 27.9.2012 bola okresnému súdu doručená predmetná žaloba vo veci, je zrejmé, že žalobca ju nepodal po uplynutí 6-mesačnej lehoty, ale skôr.

Ďalej žalovaný poukázal v tejto súvislosti na príslušné ustanovenie zákona č.514/2003 Z.z. a na podmienky za akých vzniká zodpovednosť štátu za škodu, ďalej na znenie ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01.06.2011, v súvislosti s posúdením toho, či došlo, alebo nedošlo k porušeniu práva na prekovanie veci bez zbytočných prietahov. Poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. I.ÚS16/02 a I.ÚS63/00, z ktorých vyplýva, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty, neznamená automaticky prietahy v konaní. Žalovaná poukázala na skutočnosť, že zo samotnej dikcie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o vydanie poverenia. Táto lehota sa týka prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu. Ak ho súd nepoverí, 15-dňová lehota neplatí a ani sa logicky nedá predpokladať, že by to bol zámer zákonodarcu, keďže ide o zložitý proces posudzovania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu. Pokiaľ žalobca poukázal na tú skutočnosť, že súd prekročil svoju rozhodovaciu právomoc, keď vykonal „opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu“ žalovaná poukázala na uznesenie Ústavného súdu SR z 3.3.2011 č. k. IV. ÚS 60/2011-13 a uznesenie Najvyššieho súdu SR z 13.10. 2011 sp. zn. 3Cdo/146/2011, ďalej 3MCdo/11/2010 a 5Cdo/291/2010, podľa ktorých vnútroštátny súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky, ďalej povinnosť preskúmať či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy, a to v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy.

Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca vo svojom návrhu namieta prietahy v konaní, žalovaná odkázala na ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení zákona č.412/2012 Z.z., kde je explicitne uvedené, z čoho výlučne je možné vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v zbytočných prietahoch v konaní.

Žalovaná vzniesla námietku premlčania žalobcu, poukázala na to, že žalobca nepreukázal existenciu materiálnej škody, ani to, žeby tu boli podmienky pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pokiaľ išlo o príčinnú súvislosť, ako ďalší predpoklad vzniku zodpovednosti štátu za škodu poukázala na to, že vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti, ako priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku nemožno tvrdiť, že žalobcovi vznikla škoda postupom okresného súdu. Z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., považovala návrh žalobcu za neopodstatnený.

Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením exekučných spisov Okresného súdu Prešov sp.zn. 12Er/580/2010, 14Er/59/2009, 13Er/916/2010, 8Er/580/2010, 23Er/765/2008, 23Er/842/2008, 8Er/2/2009, 25Er/235/2010, 8Er/668/2010, 38Er/3747/2010, ďalej sa oboznámil so znaleckým posudkom č.1/2014 Ekonomickej univerzity v Bratislave, so znaleckým posudkom Doc. JUDr. PhDr. T. U., Ph.D., ako aj s ostatnými listinnými dôkazmi, ktoré tvorili súčasť spisu. Z exekučných spisov Okresného súdu Prešov súd zistil a to vo veci sp.zn. 12Er/580/2010, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná na súd 10.9.2010, pričom súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia uznesením zo dňa 14.10.2010. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 2.12.2010. Uznesením z 13.8.2012, právoplatným a vykonateľným 4.9.2012 exekúcia bola zastavená. Vo veci sp.zn. 14Er/59/2009, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná na súd 27.8.2009, súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia uznesením zo dňa 24.2.2011. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 16.3.2011 a exekúcia bola zastavená dňa 28.6.2011. Zo spisu sp.zn. 13Er/916/2010 zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná na súd 13.12.2010, pričom súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia uznesením zo dňa 28.2.2011. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 1.4.2011 a exekúcia bol zastavená 15.12.2011. Zo spisu sp.zn. 8Er/580/2010 zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná na súd 10.9.2010, pričom súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia uznesením zo dňa 25.5.2011. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 9.7.2011 a exekúcia zastavená 18.3.2011. Vo veci sp.zn. 23Er/765/2008, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná na súd 20.3.2008, súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia uznesením z 21.01.2011. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 1.3.2011. Vo veci sp.zn. 23Er/842/2008, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná na súd 4.4.2008, pričom súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia uznesením zo dňa 21.1.2011. Uznesenie

bolo právoplatné 23.7.2012 a exekúcia bola zastavená 7.11.2012. Vo veci sp.zn. 8Er/2/2009, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná na súd 6.8.2009, súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia uznesením zo dňa 29.7.2011 a uznesenie nadobudlo právoplatnosť 17.9.2011. Exekúcia bola zastavená 11.5.2012. Vo veci sp. zn. 38Er/374/2010, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná na súd 21.6.2010, súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia uznesením zo dňa 13.7.2010. Odvolací súd uznesením z 18.11.2010 uznesenie zrušil a Okresný súd Prešov žiadosť znova zamietol 27.11.2013 s tým, že táto vec je na odvolacom súde. Vo veci sp.zn. 25Er/235/2010, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná na súd 30.4.2010, súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia uznesením zo dňa 26.1.2011. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 26.2.2011 a exekúcia bola zastavená 11.8.2011. Vo veci sp.zn. 8Er/668/2010, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná na súd 5.10.2010, pričom súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia uznesením zo dňa 25.5.2011. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 9.7.2011. Ďalej súd v odôvodnení rozhodnutia poukázal na obsah znaleckých posudkov doc. JUDr. PhDr. T. U., PhD. a tiež na znalecký posudok Ekonomickej univerzity v Bratislave. Vychádzajúc z vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žalobu je treba zamietnuť, pretože žalobca nepreukázal splnenie zákonom stanovených podmienok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy.

Ďalej citoval čl. 46 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ustanovenie § 3 ods. 1, ustanovenie § 4 ods. 1 písm. a), ustanovenie § 5 ods. 1, ustanovenie § 6 ods. 1, ustanovenie § 9 ods. 1, 2, ustanovenie § 15 ods. 1, ustanovenie § 17 ods. 1 až 3, ustanovenie § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ďalej ustanovenie § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku účinného k 01.06.2011, ďalej ustanovenie § 44 ods. 1, 2 Exekučného poriadku, ustanovenie § 243 ods. 1 Exekučného poriadku a v tejto súvislosti konštatoval, že žalobca si uplatnil nárok na náhradu škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom súdu tým, že Okresný súd Prešov podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v zákonnej lehote nepoveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie, resp. neskoro rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia súdnemu exekútorovi.

V súvislosti s procesnou námietkou žalovanej o zmätočnosti podania žalobcu podľa názoru súdu, podanie žalobu má náležitosti v zmysle § 42 a § 79 O.s.p., pretože z petitu je zrejмый uplatnený nárok. Žalovaná vzniesla aj námietku premlčania každého uplatneného nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15 dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia pred dňom 23.4.2009.

Súd prihliadol na vznesenú námietku premlčania pričom dospel k záveru, že právo žalobcu nie je premlčané, okrem prípadov sp.zn. 14C/326/2012 - 23Er/765/2008 (žiadosť o vydanie poverenia na súde 20.3.2008) a vo veci sp.zn. 14C/324/2012 - 23Er/842/2008, kde žiadosť o vydanie poverenia na súde bola podaná 4.4.2008. V ostatných prípadoch považoval súd návrh žalobcu za nedôvodný.

Pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci musia byť splnené všetky tri podmienky uvedené v zákone č. 514/2003 Z.z., a to nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca vo svojom návrhu namieta priedaň v konaní, súd poukázal na ustanovenie § 9 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení k 27.9.2012, kde je explicitne uvedené, z čoho výlučne je možné vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v zbytočných priedaňoch v konaní.

Podľa odseku 1 tohto ustanovenia, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon, alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné priedaň v konaní, alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Je pravdou, že ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku stanovuje lehotu 15 dní na písomné poverenie exekútora na vykonanie exekúcie, s výnimkou exekučného titulu podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) Exekučného poriadku.

Ustálená súdna prax však umožňuje a usmerňuje súdy aj v smere materiálneho preskúmania okolností, či neexistuje rozpor žiadosti, alebo návrhu, alebo exekučného titulu, pričom ak takýto rozpor súd zistí, je oprávnený uznesením zamietnuť žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom na takéto zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia nie je v exekučnom poriadku stanovená žiadna lehota.

Materiálny prieskum súladnosti exekučného titulu so zákonom je potrebné vykladať aj v kontexte zákona č. 244/2002 Z.z., ktorý v zmysle § 45 ods. 1, 2 citovaného zákona, umožňuje zastaviť výkon rozhodcovského rozsudku, alebo exekučné konanie, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa § 45 ods. 1 písm. b), alebo c), teda ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 ods. a) a b) - rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, ktorá nemôže byť predmetom rozhodcovského

konania, alebo rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, o ktorej už predtým právoplatne rozhodol súd, alebo sa o nej právoplatne rozhodlo v inom rozhodcovskom konaní, alebo ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené, alebo odporuje dobrým mravom. Dôležitou okolnosťou je to, že exekučný súd je oprávnený na zastavenie výkonu rozhodcovského rozsudku, alebo exekučného konania aj bez návrhu v prípade zistenia nedostatkov podľa § 45 ods. 1 písm. b), c) Zákona o rozhodcovskom konaní.

V tejto súvislosti súd konštatoval, že vo všetkých preskúmaných veciach súd prvého stupňa zastavil exekučné konanie z dôvodov uvedených v § 45 ods. 1, 2 Zákona o rozhodcovskom konaní a v tomto kontexte po vykonaní tohto materiálneho prieskumu súladnosti exekučného titulu so zákonom, rozhodol o zastavení exekučného konania a nebol teda viazaný lehotou 15 dní, ktorá platí pre prípad, ak by došlo k povereniu exekútora na vykonanie exekúcie.

Konštatoval, že pri potrebe materiálneho prieskumu súladnosti exekučného titulu so zákonom je 15 dňová lehota na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie problematickým činiteľom, a práve preto zákon nestanovuje žiadnu lehotu na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, alebo na zastavenie exekučného konania, tak ako sa to stalo v predmetných preskúmaných veciach. Súd prvého stupňa ďalej uzavrel, že žalobca objektívne nepreukázal tvrdenú majetkovú škodu, neunesol dôkazné bremeno pri preukazovaní existencie škody a jej výšky. Žalobcom tvrdená majetková škoda nebola nijako preukázaná a svoje tvrdenia o škode nijako nedokladoval. Žalobca síce predložil znalecký posudok, ten sa však netýka uplatňovaného nároku, ale preukazuje náklady na administratívne činnosti, ktoré podľa jeho tvrdení vznikli v dôsledku komunikácie so súdom, účastníkom, exekútorom a podobne. Žalobca nepreukázal vynaloženie uplatnených nákladov na správu a vymáhanie pohľadávky, a nepreukázal, že ide o škodu, pretože tieto náklady mal tak, či tak.

Ďalšou z nevyhnutných podmienok pre priznanie nároku žalobcovi je preukázanie príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Pre naplnenie predpokladov zodpovednosti za škodu je potrebné preukázať, či nedodržanie zákonnej lehoty malo za následok zníženie, či zánik možnosti žalobcu získať z titulu vedenej exekúcie plnenie. Toto žalobca nepreukázal, že žalobca na podporu svojich tvrdení nepredložil, ani neoznačil žiaden dôkaz, a v tomto smere neunesol dôkazné bremeno. Z hľadiska príčinnej súvislosti medzi škodou, ktorá mala žalobcovi vzniknúť a postupom príslušného súdu, ktorý žalobca považuje za nesprávny, nemožno ustáliť, že následkom takého postupu súdu vznikla žalobcovi škoda, spočívajúca v rozdiel medzi reálne a hypoteticky vymoženou sumou.

Žalobca tiež uplatnil nárok na nemajetkovú ujmu, a tu zjavne opomína, že pri uplatňovaní nároku na túto náhradu je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením. Uvedené zo žalobného návrhu nevyplýva a nie je preukázaný tak vznik nemajetkovej ujmy, ako ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch. Žalobca nepreukázal dôvody pre priznanie nemajetkovej ujmy, ani jeden z dôvodov ničím nepodložil, nepreukázal, a preto nemožno akceptovať ako dôvod pre takéto priznanie to, že neskorým ukončením procedúry exekučným súdom mohlo dôjsť k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinnými, alebo k insolvenčii povinného, prípadne, že táto situácia si vyžadovala kroky smerujúce k zabezpečeniu vymožitelnosti pohľadávky a príslušenstva, pretože samotná žaloba tieto okolnosti udáva len ako možné riziká bez ich dostatočného podloženia a preukázania. Z tohto dôvodu súd podanú žalobu zamietol aj v časti, v ktorej žalobca žiadal o priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p., s tým, že hoci žalovaná bola v konaní úspešná, trovy konania si neuplatnila, a preto jej priznané neboli.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca, ktorý navrhol tento zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Odvolanie zdôvodnil tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. t.j., účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, ďalej súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, a súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a v konečnom dôsledku rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Pokiaľ ide o odvolacie námietky poukázal na nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. účinný k 1.1.2013. Ďalšia námietka sa týkala otázky trvania stavu právnej neistoty, ďalej úvah o dĺžke a dodržania zákonných lehôt súdom, ďalej žalobca namietal nedostatočné vykonanie dokazovania predloženými znaleckými posudkami a nerešpektovania návrhu na prerušenie konania.

Žalovaný sa na odvolanie žalobcu nevyjadril.

Odvolací súd podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 214 ods. 2 O.s.p. prejednal vec v medziach, ktorých sa odvolateľ domáhal jej preskúmania, a dospel k záveru, že jeho odvolanie nie je dôvodné.

Odvolací súd zdôrazňuje, že v zmysle § 212 ods. 1 O.s.p. je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

Odvolačný súd to zdôrazňuje z tohto dôvodu, že odvolacie námietky sa vlastne netýkajú dôvodov, pre ktoré súd prvého stupňa žalobu zamietol. Pokiaľ ide o aplikáciu novej právnej úpravy § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., tak k tejto aplikácii zo strany súdu prvého stupňa vôbec nedošlo. Takisto súd prvého stupňa neargumentoval neexistenciou stavu právnej neistoty a pokiaľ ide o týkajúcu sa zachovania zákonnej lehoty v zmysle § 44 ods.2 treba povedať, že súd prvého stupňa tu rozhodol v súlade s týmto ustanovením, keďže treba súhlasiť s tým, že uvedená 15 dňová lehota platí len v prípade ak súd písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, avšak táto lehota neplatí ak súd zistí rozpor žiadosti, alebo návrhu, alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Z tohto pohľadu preto súd prvého stupňa správne rozhodol, ak návrh žalobcu zamietol, keďže tento svoj návrh odôvodnil práve tým, že v uvedených exekučných veciach súd nevydal v stanovenej lehote poverenie exekútorovi na vykonanie exekúcie. Taktiež ani ďalšie odvolacie námietky nesúvisia s dôvodmi, pre ktoré súd návrh žalobcu zamietol.

Odvolačný súd však považuje za potrebné zdôrazniť, že súd prvého stupňa mohol a mal na daný prípad aplikovať ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. účinného od 1.1.2003, podľa ktorého pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon, alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci, alebo zbytočných prieťahov v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Totiž v danom prípade nejde o pravú retroaktivitu, ale o nepravú retroaktivitu, pri ktorej zákonodarcu uznáva právne skutočnosti, na základe ktorých podľa predchádzajúcej právnej normy došlo k vzniku určitých právnych vzťahov. O nepravú retroaktivitu môže ísť napriek tomu, že zákonodarcu prípadne novým právnym predpisom zároveň s účinnosťou do budúca prinesie určité zmeny, aj tých práv, alebo povinností, ktoré vznikli za platnosti skoršieho zákona. Nepravá retroaktivita teda nebráni zákonodarcovi novou právnou úpravou vstúpiť aj do tých právnych vzťahov, ktoré vznikli na základe skôr prijatej právnej normy, a meniť ich režim. Za prípustné sa považuje pokiaľ nová právna úprava uznávajúc práva a povinnosti nadobudnuté podľa skoršieho právneho predpisu zavádza do budúca nový režim a mechanizmus (procedúru) uplatnenia týchto práv, alebo pokiaľ právam nadobudnutým za skoršej právnej úpravy priznáva odo dňa účinnosti neskoršej právnej úpravy nový obsah. V konečnom dôsledku nepôsobí nepravá retroaktivita do minulosti. Akceptuje stav, ktorý nastal za skôr platnej a účinnej platnej právnej úpravy, tento stav ale rieši až v čase účinnosti novej právnej úpravy. Teda nová právna úprava neneguje účinky nesprávneho úradného postupu v zmysle § 9 ods.1, akceptuje tento stav avšak tento stav rieši až v čase účinnosti novej právnej úpravy a zavádza nový režim a mechanizmus uplatnenia týchto práv, respektíve právam nadobudnutým za skoršej právnej úpravy priznáva odo dňa účinnosti neskoršej právnej úpravy nový obsah.

V tejto súvislosti je potom dôležité to, že pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon, alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Tieto podmienky uvedené v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. však naplnené neboli, ale za ich splnenia by bolo možné prijať záver, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon, alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote.

Odvolačný súd z týchto dôvodov rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

V odvolacom konaní bol žalovaný úspešný, avšak trovy konania mu nevznikli, preto mu ich náhrada priznaná nebola.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.